

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת במדבר כ"ד אייר תשע"א | גליון 453

דברי הימים

שמואל הנביא

כ"ח אייר הוא יום הילולת שמואל הנביא בן אלקנה וחנה, שנעלה למרומים בשנת ב'תתפ"ג והוא בן נ"ב שנים. כיוון שנפטר צעיר ואף לא זכה שבניו ימשיכו את דרכו, נהגו בעלי נפש להתענות ביום זה ולהרבות תחינה ובקשה. הרדב"ז מציין בספרו שרבים נהגו לערוך תגלחת לילדיהם על ציון שמואל הנביא ביום ההילולא. ערב ההילולא נוהגים ללכת על קברות אלקנה, אביו של שמואל ואשתו חנה, וכן על קברות שני בני שמואל. שמואל הנביא משח את דוד מלך ישראל, והתפילה על קברו מסוגלת מאוד לקירוב הגאולה השלימה, כאשר יצא חוטר מגזע ישי ונצר משורשיו יפרא.

ער"ח סיוון

ער"ח סיוון נקבע על ידי צדיקים כיום שמסוגל ביותר לתפילה על חינוך הבנים והכנסתם לתורה ולמצוות ולמעשים טובים. צדקנים וצדקניות נהגו להתענות ביום זה ולערוך את חשבון נפשם ובדק ביתם, כדי שהילדים היוצאים מחלציהם יהיו שלמים בתורה וביראה טהורה. אף נהגו לומר בהשתפכות הנפש את תפילת השל"ה להצלחת הבנים.

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

גוונים רבים לדגלים

רוחנית כמו גדולה גשמית. אך לא, אין מה להתבייש. חבל ליפול. תודה, תודה לך יצר הרע שהזכרת לי מי אני, איש פשוט פשוט, כך אוכל לקבל את התורה בענווה יתירה. אבל התורה, היא שייכת לי כמו שהיא שייכת לכל אדם אחר.

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני", חכמינו ז"ל אמרו במדרש: בשלשה דברים ניתנה תורה, במדבר ובאש ובמים. מה אלו חנם לכל באי העולם, אף אלו חנם לכל באי העולם. אין קריטריונים לקבלת התורה. היא שייכת לתלמיד חכם כמו לסנדלר, כי כשאותו סנדלר עושה את מלאכתו באמונה על פי תורה, הוא מקיים את התורה בפועל ממש ואז אין כמוהו חביב ואהוב לפניו יתברך. וכך שנו חז"ל: גדול הנהנה מיגיעו יותר מירא שמים.

מה מדבר השי"ת עם משה במדבר? "איש על דגלו באותות לבית אבותם". לכל יהודי יש דגל, בעל צבע מיוחד במינו. את הדגל הזה, רק הוא יכול לשאת. ואם הוא מייצר נעליים, שיהיה זה נעל...

נצעד לקראת קבלת התורה, עם סנדלים, לא נורא, רק הלב שיישאר חזק ואמיץ.

היה זה במעמד הכתרתו של אחד מנשיאי תבל. מבין הנוכחים קם אדם והחל מפלס דרכו לעבר הבימה כשבידו נעל... הוא לא התכוון להשליכה, רק הושיטה לעבר הנשיא המאושר וקרא: כבוד הנשיא! נעל זו קניתי אצל אביך שהיה סנדלר. שמא תוכל לתקנה?

דומייה מתוחה השתררה באולם, אך הנשיא נענה בשלווה: תודה, תודה לך מיטיבי שהזכרת לי את אבי התם והישר ברגעיי המאושרים. אבי היה סנדלר ואדם ישר מאין כמוהו. קיבלתי ממנו את מלאכתו, אך לרמת יושרו לא הגעתי. אנסה לתקן לך את הנעל כמידת כוחותיי הדלים... וזאת אוכל לומר לכם – פנה אל הקהל – כי בתפקידי זה כנשיא, אשתדל לצעוד בדרכו של אבי הסנדלר, לעשות את כל מעשי באמת ובאמונה...

עולים אנו ומטפסים במעלה הר ה'. כל יום מימי הספירה, מקרב אותנו אל הרגע הגדול והנכסף, זמן מתן תורתנו. יצר הרע כבר קם ממקומו ומתקרב לעברנו עם הנעל... תיכף ינסה להזכיר לנו כי האורות היקרים של חג השבועות ומתן תורה כלל לא תואמים את מידותינו; כי אנו אנשים פשוטים שבקושי יודעים לייצר נעליים; כי איננו למדנים גדולים אולי וגם לא יודעים לפלפל. ככה זה כשעולים לגדולה. גדולה

ר"ת	יצאת השבת	כניסת השבת	
20:54	20:18	19:01	ירושלים
20:51	20:21	19:17	ת"א אשדוד
20:52	20:22	19:09	חיפה
20:49	20:18	19:14	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים ביום חמישי כ"ב אייר (26/05/11)

בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

זכותם של בני לוי

במניינם של ישראל מבין עשרים שנה ומעלה נאמר: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד", ואילו במניינם של לויים מבין חודש נאמר רק: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני", ואהל מועד לא הזכיר.

כי בשעה שנצטוו ישראל להימנות מבין עשרים, הביטו על אותו יום בו יצווה ה' אחר חטא המרגלים: "במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקודיכם לכל מספרכם מבין עשרים שנה ומעלה", וכאב להם על אפלייתם מבני לוי שאף הם חטאו במרגלים אך כיוון שנמנו מבין חודש לא היו בכלל הגזירה. כדי ליישב דעתם, אמר להם הכתוב במניינם: 'אואהל מועד'. דעו כי טרם יצאתם ממצרים נאמר "ראה ראיתי את עני עמי", ושאל משה לקב"ה: מה הן שתי ראיות הללו? אמר לו: רואה אני שעתידין לטעות בעגל, ואף על פי כן 'ראיתי את עני עמי'!. מה עמד ביסוד זכותכם להיגאל למרות החטא? אואהל מועד שבניתם המכפר על עוון העגל. בני לוי לעומת זאת לא חטאו בעגל ונותרה להם זכות זו של בניית 'אואהל מועד' לכפר על חלקם בחטא המרגלים.

(כסף נבחר – הרי"ף)

הנוך לנער

עין טובה

מאחורינו יום ל"ג בעומר הקדוש, בוקיבלו אלפי מילדי ישראל לראשונה את צורתם היהודית. ערב ראש חודש סיוון אף הוא יום קדוש מאוד לילדי ישראל. אנשים ונשים צדקניות מתענים בו בתפילה על הצלחת ילדיהם בלימוד התורה, בקומה, בנוי ובחן. והנה אנו צועדים גם לקראת יום מתן תורה, בו נהגו ישראל ללמד לראשונה את אותיות האל"ף בית לנער הקט.

יש לדעת כי הצלחת החינוך תלויה בראש ובראשונה בתפילה. אל אחד הצדיקים מהדור האחרון נכנס חסיד ובפיו שאלה: מציעים לבנו נערב כלילת מעלות, דא עקא, שכישוריה אינם מבריקים וזוגתו חוששת כי אף יוצאי חלציה לא יהיו ברוכה כישרון. שחק הצדיק: אמור לזוגתך, כי ילדים לא בוחרים. מקבלים מה שהשי"ת נותן ואומרים תודה! מה שכן ניתן לעשות, זה להתפלל הרבה בדמעות של שנות ישראל כשרות, על קברי צדיקים או בזמן הדלקת נרות. וזה בוודאי לא כשור לכישרונות...

מקובל בפי צדיקים כי מלאכת חינוך הילדים כמוה כהנחת תפילין שאין להשיח ממנה את הדעת לרגע אחד. המבשלות בביתו של זקננו רביע משה אהרון פתע, הופתעו למוצאו יום אחד גוהר על הסירים במטבח ומגיס בהם בכף גדולה... מה לרבנו ולסירים? זקננו נשא עיניים דומעות מן הסיר ואמר: הנני מתפלל שהאוכל הזה שייכנס במעי ילדי, יבא אותם לתורה ולקדושה וטהרה. כולנו מכירים את המעשה בחפץ חיים שמצא פעם את ספר התהילים המהווה של אימו, והתמוגג עליו בדמעות זמן רב. מה ארע לך? תמהו תלמידיו, והוא השיב להם: לולא הדמעות שהוזילה אימי בין דפי הספר הזה, לא הייתי מגיע עד הנה...

בהשראת הילולת רבי שמעון בר יוחאי, רעיון חינוכי קטן: כשמצא רשב"י בצאתו מהמערה את יהודה בן גרים, האיש שמחמתו הוכרח לגלות שנים כה ארוכות, נתן עיניו בו ועשאהו גל שעצמות. המפרשים תמהים: מה פשר מיתה משונה זו? לרבי שמעון בר יוחאי היו עיניים קדושות. הן ראו את הטוב שבכל דבר. שלא כביציאתו הראשונה מן המערה, דבר לא נשרף בדרכו. עיניים טובות מביטות בטוב הגנוז בכל מקום בוודאי. גם ביהודה בן גרים הייתה טמונה נקודה טובה. ללא ספק. זו הנקודה שהחזיקה אותו בחיים. אבל הנקודה הטובה הזו הייתה בצער גדול כל כך בתוך גופו של יהודה, עד שכשרבי שמעון התבונן בה, טסה אליו מיד והשאירה אותו מת. זו הכוונה 'גל של עצמות' גילוי של העצמיות הטובה הגנוזה...

לו נשכיל להביט בנקודה הטובה שבכל אחד, נצליח בוודאי לשרש הרבה רוע. כי את החושך לא מגרשים במקלות. מגרשים אותו בנרות. בעיניים אוהבות שרואות את הטוב.

פרמראות

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" (במדבר א')

דרשו חז"ל: משל לנשיא שנכנס למדינה וראו אותו בני המדינה וברחו. נכנס לשנייה וברחו. נכנס לעיר אחרת חרבה, ראו אותו התחילו מקלסין אותו. אמר הנשיא: זו העיר טובה היא מכל המדינות, כאן אני בונה לי אכסניה ובכאן אני דר. כך כשבא הקב"ה לים, ברח מלפניו. נגלה על הר סיני, ברחו. בא למדבר חרבה, קבלה אותו וקלסה אותו, שנאמר "ישאו מדבר ועריו וגו'". אמר הקב"ה: זה המדבר טובה מכל המדינות, כאן אני בונה לי אכסניה. ירד לתוכה, התחילו הכול שמחים שהקב"ה ירד לתוכו.

כוונת דברי המדרש, כי נגלה ה' לבני ישראל בכמה אותות ומופתים כמו קריעת ים סוף ושאר ניסים של שידוד מערכות. אמנם, ניסים אלו כוחם יפה לשעתם ואינם עומדים ברוב הימים. הלב טבעו לשכות, וכך עלול הוא לשכוח מהקב"ה. לזה בא ה' לגור במדבר, אין מדבר אלא תורה שנאמר "ממדבר מתנה", כי בכוח התורה הקדושה יכול אדם להשיג את הקדוש ברוך הוא בכל עת ובכל זמן.

(הרה"ק רבי בונים מפשיסחא)

"כל זכר לגולגולתם" (במדבר א')

מבואר בכתבי האריז"ל (שער הגלגולים הקדמה ט'), כי רק איש

זכר נידון בגלגול, מה שאין כן נקבה שאין לה תקנה על ידי גלגול, וזהו 'כל זכר לגולגולתם'.

והנה מפסח עד עצרת דנים את הנשמות המגולגלות, אשר על כן באה מצוות ספירת העומר כלה"כ 'עומר לגולגולת', כי על ידי הספירה מתקנים את הגלגולים. ולכן נשים פטורות ממצווה זו מחמת שאינם בכלל הגלגול.

וזה לך האות כי כל מצווה שהיא בעמידה, חיובה על זכרים בלבד, כי זכרים מעולם העמידה ונשים מעולם הישיבה. ואלו המצוות שקיומן בעמידה ונשים פטורות מהן: 'עומר ציצית' ת'פילין, ר"ת ע"צ"ת, והכתוב אומר: 'ועצת ה' היא תקום', כי קיומן על ידי קימה.

"ונסע אוהל מועד מחנה הלויים בתוך המחנות" (במדבר ב')

בלב ליבו של אוהל מועד, נמצא הארון שבתוכו שוכנת התורה. התורה היא הלב של עם ישראל, לכן היא מוכרחת לשכון במרכזו של העם, כמו הלב השוכן במרכז הגוף.

גם בימת בית הכנסת שעליה התורה, ממוקמת במרכז בית הכנסת. כי על התורה נאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה", עץ החיים שכן בתוך הגן, כיוון שעליו להזרים דם וחיים לכל האיברים.

(החפץ חיים)

אל דאגה!

פעם פגש הצפרדע במרבה הרגליים ולא הסתיר את התפעלותו מצעידתו המתוזמנת והמדהימה עד עשרות גפיו. כיצד הנך משתנע בדייקנות שכוז? – תמה באוזני הזוחל המתנפח מגאוה.

לימים חלף הצפרדע באותו מקום ומצא את מרבה הרגליים יושן שינה עמוקה. מה, עוד לא זזת מאז? מרבה הרגליים פיהק: מהרגע שהתחלתי לחשוב כיצד אני צועד, החלו רגלי להסתבך זו בזו, ועד שלא הצלחתי להתקדם צעד אחד, נרדמתי ממאמץ...

השי"ת ברא אותנו והכין את כל צורכנו. כשאנו נופלים באשליית ה'אני' מתחילות לקנן הדאגות. מה יהיה מחר? כיצד נשרוד? עדיף להודות בענווה: אני אינני כלום, ומי שהביא אותי עד לכאן, הוא יוביל אותי עד אחרית ושיבה! אז נוכל להמשיך ליהנות מהטוב הפשוט שמשפיע לנו בורא עולם כל שעה ברחמי.

חקירת עתידות

איסור גמור להישאל בקוסמים ומגידי עתידות שידיעותיהם אינן נשאבות מחכמת התורה. הנשאל באלו ומתנהג על פיהם, נכשל באיסורי תורה חמורים כמו קסם ונחש, או לדעת כמה ראשונים 'תמים תהיה עם ה' אלוקיך'.

הגורלות שנהגו בהם הקדמונים, היו בכוח חכמת התורה וגם לוו בתפילות המשנות את אופי הגורל. בחירה באמצעות גורל ללא ליווי תפילה ודעת תורה מכוונת, עשויה אף היא להיחשב איסור במספר נסיבות.

ישנה מחלוקת בין הראשונים מה יעשה אדם אם הגיעה לאוזניו תחזית של חוזה בכוכבים כשבידיו לפעול כדי להינצל מהסכנה המתרגשת. האם בכלל האיסור להישאל בחוזים בכוכבים נכלל גם איסור לנהוג על פיהם? תלוי אם האיסור הוא מצד 'ניחוש' שאז אין עוד איסור אחר שהשאלה נשאלה, או שהאיסור מצד 'תמים תהיה עם ה' אלוקיך' שאז גם ההתנהגות על פי המידע המסוים נחשבת עוון.

דורנו הוא דור יתום, בו תעשיית חיזוי העתידות סוטה קצת מגדרי איסורו המקורי למחזות של איסורי גזל והונאה פשוטים. מאחזי עיניים בעלי לשון חלקלקה מהלכים אימים על יהודים כשרים ותמימים לשם סחיתת כספם, ואינם יודעים כי בכך מכשילים אותם באיסור לשמוע ולהאמין למגיד עתידות שאינו נביא ה'. התורה מצווה אותנו שלא להאמין לנבואות זעם ולבטוח בהשי"ת שישפיע לנו אך טוב וחסד. בין העיסוקים שניתן להיכשל בהם בחמורות, נמנים גם חכמת היד וחכמת הפרצוף. חכמות אלו הינן ביסודן חכמות קדושות המבוארות בזהר ובספרי הקדמונים, אך מתגלגלות גם במסורות עממיות המנותקות מכל זיקה תורנית. שימוש בחכמה זו במתכונתה העממית לשם ידיעת עתידות, דומה באיסורה לאיסור החיזוי בכוכבים. אגב, שרטוטי היד והמצח נגזרים ישירות ממצב הכוכבים ברקיע. האיסור בכל החכמות האמורות נוגע לידיעת עתידות בלבד. הכרת טבעי האדם ומזגיו דרך כף ידו ותואר פניו אינה בכלל האיסור.

על פי השולחן ערוך מותר להישאר אפילו בקוסמים ומכשפים לצורך הצלת נפשות או רפואת חולי נפש. אמנם, על פי ספר הזוהר הקדוש, טמונה סכנה נוראה בדבר ואף איסור חמור.

הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זיעועכי"א – כ"ט אייר תר"י

לאורם נלך

נולד לאביו הרה"ק רבי ארון לייב מפרימישלאן, נצר לגזע אראלים ותרשישים מבעלי התוספות, בעקבות ברכה שבירך הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק לאימו, שתעמיד בן שיאיר את עיני ישראל.

בילדותו התפרסם ברוח קודשו בעקבות תופעה פלאית שפקדה את אחד מקצבי עירו, כשכל הבהמות שרכש התגלו כשרות. מתחרי הקצב שביקשו לעמוד על סודו, גילו שמידי שבוע משוטט הקצב בשוק הבהמות עם רבי מאיר הילד בן העשר, וזה מורה לו אילו בהמות לקנות. כנגד כל בהמה דרש רבי מאיר מן הקצב סכום מעות לצדקה...

חסה בצל אביו הקדוש והרבי ר' משה לייב מסאסוב, אך רבו המובהק היה הרה"ק רבי מרדכי מקרעמניץ. מעת התמנותו למלא מקום אביו בשנת תקע"ג, פרץ שמו בכל הארץ ואלפים השכימו לפתחו. אך הוא נהג בצניעות יתירה וענווה ועסק כל העת בהמשכת ישועות וחלוקת צדקה.

עיניו צפו מסוף העולם ועד סופו והיה יודע מי אסר את רכבו בדרכו אליו. שבת אחת אמר כל העת: מתי כבר יחשיך היום שנוכל לנסוע... כשאך

ירד הלילה יצא בלוויית מספר חסידים בדהרה, כשעיניי הנוסעים נעצמות והעגלה גומעת מרחקים. פתאום עצרה העגלה על יד באר והרבי ירד לשאוב מים מתוכה כשבדלי עולה לא אחר מאשר תינוק מעולף. בחסדי שמים הוחיה התינוק ולתלמידים הנרעשים התבררה למפרע כוונת דבריו.

כאשר קרבו ימיו וכוחותיו היו הלוך וחסור, קרא את חתנו הרה"ק ממיקאליב וציווה עליו להעתיק את כל הפתקאות המגיעים מכאן ואילך לתוך ספר. בלילה, כשעלה הרבי ממיקאליב על יצועו, חלפה בליבו תהייה על ההוראה המוזרה. לא חלפו רגעים ודלת חדרו נפתחה על ידי הגבאי שהזעיקו לחדר הרבי. 'מחשבה כזו אינה יאה לתלמיד מובהק!' – הוכיח הרבי ואחר הסביר: 'כוחותיי כבר אינם עימי כבעבר וחוששני פן אכשל בגזל כספי החסידים אם תפילותיי לא יתקבלו. לכן אקח עימי ספר עם כל הפתקאות לקברי, כדי שמה שלא פעלתי מכאן אפעל משם!'

ימים רבים היה סגור ומסוגר בחדרו עד שביום שבת קודש כ"ט באייר נמצא על כסאו כשידו מונחת על הפסוק "ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו", ונשמתו נסתלקה לגזי מרומים. דרכו הקדושה הייתה נר לצדיקים רבים ואמרותיו נלחשים בחרדת קודש בהיכלי החסידות.

אנשים נוטים לחשוב כי החיים משתנים. אך באמת החיים הם מגדל רב קומות והאדם הוא שנועד בין הקומות. בקומות התחתונות שורר מחנק מערפיח המכוניות בעוד הקומות העליונות מאוררות כיאות. במקום להתלונן על החיים, מוטב להתקדם אל הקומה הנכונה!

'שמע ישראל!' בהרי החושך

את המעשה הבא נוהג היה לספר קודש הקודשים
הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זיעוועכיי"א, בבקשו להודיע
את גדול מעלתה של נפש יהודית.

ממקומו שמאחורי הדלפק, צפה המוזג היהודי בדמותו
הגמלונית של הכומר הישיש ובליבו יקדה אש. זה לא סוד וכל ציפורי
העיירה יודעים זאת, שמאחורי חזותו התמימה והמעונה של הבישוף,
מסתתר מוח רע ושטני, העומד בדרך כזו או אחרת מאחורי רבות
מהצרות הפוקדות את יהודי האזור. כשהעיררה נמה את שנתה, עוסק
הישיש בכשפיו ומשגר רוחות רעות לפגוע ולהזיק. למה שלא יחלוק את
חכמת הכישוף בה הוא בקי, עם אנשים נוספים?!

ידו של המוזג החליקה על הגלימה השחורה ובקול מתוק ביקש
מהכומר ללמדו את צפונות מקצועו. הכומר, שבפעמים עברו סירב
לבקשתו זו, היה הפעם גינוח יותר. שלש שנים תשקה אותי בחינם ואחר
אלמדך הכל!

שלש השנים היו בעיני המוזג כימים אחדים ובו ביום שתמו, יצא
בלוויית הכומר לשדות שמחוץ לעיר. אחוז באבנט! - פקד הכומר, ועוד
רננת בעלי כנף חולפת מעליו ושמש פז שולחת קרניה, נגוזו המראות והוא
מצא עצמו על פסגתו של הר נישא ומאיים. את השדות המוריקים החליפו
חבלי ארץ שוממים וממעל השתרע רקיע אפל ומטיל חלחלה. כאן תלמד
את חכמת הכישוף! - לאט הכומר ונעלם. עודו סוקר את הנוף המבעית,
נשמע קול משונה. מתחתית ההר הזדקר למולו נחש צפע רושף אש. לו
אך היה יודע כי זהו הנחש שפיתה לחווה ועדיין עומד ומפתה עד עת קץ...
מה מעשיך כאן? פתח הנחש. באתי ללמוד את חכמת הכישוף! אה
אה. מאין אתה? מרוסיה. טוב. כעת תשכח שהנך רוסי! מאיזו עיר?
חאריקוב. שכח גם את זאת! מה שמך? יהודה. לא יקרא עוד שמך יהודה!
היש לך אב ואם? הן! תאלץ להשכיחם מליבך. בן איזה אומה הנך? האומה

היהודית. שכח מכך מהר!!! היהודי נאנח. נשמתו היהודית פרססה. נו,
שכחתי... את מי הנך עובד???

יהודי הוא בכל זאת יהודי...

שאגת על מוות הדהדה בישימון ההזוי: שמע ישראל ה' אלוקינו ה'
אחד!!! שכח!!! פקד הנחש, אך היהודי המשיך לצווח: שמע ישראל...
שחוק מקפא פרץ ממלתעות הצפעוני: חדל מיד! אינך בביתך כעת ונתון
בידינו לטוב או לרע. היהודי עצם עיניו והמשיך לזעוק: אני מאמין בבורא
השמים ונוטיהם, רוקע הארץ וצאצאיה. ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו!
אותו רגע עלה אש בקצה האופק וחיות בוערות החלו טסות לעברו
בחמת זעם. נחשים ארסיים וראשי פתנים בתוך שאגות כפירים ויללות
תנים. זאבי ערבות רכובים על אבני אופל וצלמוות, גם שעירים ירקדו
שם. או שהנך כופר באלוקיך, או שהללו משסעים אותך כשסע גדי!
היהודי רטט בכל איבריו אך שאגותיו המשיכו לפלח את הדממה. שמע
ישראל ה' אלוקינו ה' אחד! בזה אחר זה נמסו חיות הטרף ואף חזירי הבר
שבעקבותיהם, עד שהמחזה כולו נמוג כענן בוקר והיהודי מצא עצמו
חזרה במקום ישוב.

כפר קטן. רחובות לא מוכרים. הוא החל עושה את דרכו חזרה אל
עירו... שלש שנים ארכה הדרך ועוד טרם נכנס לביתו נקש על דלתו של
הכומר: מה עוללת לי?! הכומר: אתה ביקשת ממני ללמדך כישוף, ואני
ראיתי שאתה מכשף גדול ממני בהרבה. בעד החלון השקפתי בוקר אחד
עת נטלת לידיך שחרית, והנה ברגע קטון שיברת אלפי ראשי תנינים. אחר
כך לבשת ציצית, ושוב הרגת בהם באלפיהם. מכשף גדול כמוך, מה יוכל
ללמוד ממני?! על כן הבאתיך שמה, אל מקור הטומאה והכישוף, שמה
תלמד מהם דבר שאינך יודע.

סיפר המוזג היהודי את קורותיו לרבי הקדוש מקוריץ, ומיד עמד ונשקו
על ראשו והיה מייקר המעשה הלז מאוד.

החלום - ג'

האם קיימות יכולת להשפיע על חלומותיו של
הזולת? מסתבר שכן. אם נלחש דבר מה אהוב באוזנו
של ילד קטן הנם את שנתו בשעה הקרובה לעלות השחר,
יספר לנו הילד מאוחר יותר כי כך וכך חלם.

תופעה זו, מסבירה את חלומותיהם של הרשעים ר"ל, שבשונה
מחלומות פשוטים, עשויים להכיל לפעמים דברים נכונים. מה מייחד
חלום של רשע? ובכן, בשעה שאדם ישן, נפשו השכלית מתפשטת
מגופו והוא נשאר עם נפשו המדמה בלבד. כלפי אדם רגיל הדבר אומר
כי מה שחולף בדעתו מכאן ואילך הינו על טהרת הדמיון. גם הרשע
נשאר עם נפשו הדמה בלבד, אך באותו זמן משיטטת נפשו השכלית
מחוץ לגופו, וכיוון שמעשיו רעים, מתאחדים החיצונים בנפשו ומראים
לה דברים העומדים להתהוות בעולם. הדברים מלאים המון דברי שחוק
ורעות רוח, אך לא מן הנמנע שבתוכם יסתתרו אמיתות כאלו ואחרות.

במקרים קיצוניים, וזו היא אולי תופעה שלא שייכת כל כך בארץ
ישראל, יורדים שד או רוח ולוחשים לתוך אוזנו של הרשע סודות

המתהלכים בקרב המזיקים. במקרה זה, רוב הסיכויים כי הדברים שרואה
הרשע אותה שעה בחלומו, יתבררו כנכונים. הגמרא מספר על חסיד אחד
שהציקתו אשתו והיה לן בבית הקברות ושמע שתי רוחות שמספרו זו
עם זו. אמרה אחת לחברתה: בואי ונשוט בעולם ונשמע מאחורי הפרגוד
מה פורענות באה לעולם. אמרה לה חברתה: איני יכולה שאני קבורה
במחצלת של קנים, אלא לכי את ומה שאת שומעת אמרי לי. וכך הייתה
הרוח מספרת לחברתה אילו חדשות מתרגשות על העולם, והחסיד
שומע וניצול בכל פעם. עד שסיפר הדבר לאשתו ובפעם הבאה אמרה
הרוח לחברתה: הניחי לי, דברים שביני לבינך כבר נשמעו בין החיים...
הדבר מלמד כי רוחות הנפטרים בקיאים בתהלוכות העולם, ורוחות רעות
עשויות גם לגלות את אוזנם של רשעים בשעת שנתם.

יש לדעת כי ישנם שדים שקרנים. הבעל שם טוב הקדוש גער פעם
במזיק אחד שהינו שקרן וסיפוריו דדותות גמורות.

אחר ככלות הכל יש לזכור, כי כל חלום, גם חלום אמיתי, תלוי בדעת
הפותר אותו. איש טוב, יוכל להפך כל חלום רע לטובה.